

Thế giới từ góc nhìn sáng tạo

BÊN QUAN TẠI MẸ

Đông Ngọc Anh

Quan tâm về văn nghệ để duy sáng tạo không tôi thấy nỗi mình chớ coi để duy nào mỗi mỗi chớ coi sáng tạo lấy lòng. Tôi bồng nỉ, chán văn đôi nạt, nàu văn trên trời, tôi nơi văn dung môn mà nghĩ thì văn dung ọc. Nghĩ mãi mà không ra một thanh tích gì lờn cho bơi công nghiệp cứu, học tập. Nhanh xin kể với các bạn một câu chuyện:

Số là mùa nóng năm nôi tôi về thăm mẹ của một người bạn rất thân, ốm nặng lâu ngày, sắp qua đời. Cuối năm năm mất nung ngay tôi nên. Hôm khám liêm, chúng tôi đều mệt mỏi. Như thì neo nòn, nếm nàu tiên, máy người hang xoim qua, trức quan tại nê chúng tôi coi thể tránh thuichốp mắt chút ít. Sáng hôm sau, tôi thấy hơi còi xam xỉ nhoito, thấy chúng tôi nên gần la hơi im bất, mãi chông nhô không dòng nôi, trong bôa côm tróa hôm nôi một người mình dẫn cho chúng tôi biết rằng khuya vớ rồi cái hai người trức nêu nghe rôi nôi quan tại thanh thoai còi tiếng "buc" ... "buc". Mọi người nêu nghĩ ngay nên khai nài ng người nằm bên trong nã cõa quây, tôi một mõi bác yu kien nôi

Sôi rằng người qua nôi quôitrich vì con cái không trức tiếp tuc trức nêu tôi long hiểu thab, va cũng nêu tại nghe thoi côi thạt những tiếng nôi nôi không, hay nôi la một sôi hoang tòng hay đoá dâm nôi nôi. Năm hôm sau, hai người con cuối trức quan tại, vì sinh thoi cuối rất quy tôi, tôi xem cuối nhô me tôi, tôi cũng ngoả cung với các bạn tôi một chóc nàu hôm rôi, me quai nỉ nguỵ yên tâm rằng chuyên máy người lạng giêng nôi la meatin va tòng tòng

Bất nôi gần sáng hai bạn tôi hít hô hít hai vào giông lay tôi đây, mắt xanh lét baid tôi ra nghe, quai la coi tiếng nôi quan tại thạt. Tôi cũng hoang hoin, không kúp màc ai quan ngoài, voi lao ra bên quan tại cang tại nghe thoi. Năm khuya thanh vãng giou ngoài trời hui tòng côn, lảnh le. Máy ngoin nêu lung lay chiều nghiêng ngai các bing tôi lên tòng.

Một chiếc lá, giữa rừng thẳm, quai thật chính tai tôi nghe nổi quan tài một tiếng “bức” rất rõ và rất gần nhờ một cái nắp tay yếu ớt. Tôi không tin ở tai mình, có cái gì ở tai, áp sát vào quan tài một hồi lâu thì ... . “bức” khe khẽ một tiếng nữa. Tôi vẫn kiên trì và thốc sồi hoang mang sau nhiều lần nghe rồi tiếng nổ y như những lời oán trách hay thù than của người nằm bên trong.

Ồ! tôi vô cùng căng thẳng, nín qua lại liên tục khắp phòng, trồi thì sập sàng, giờ nữa tang lại sập nên tiếng nổ nổi quan tài nhô càng hốt hai càng kêu còi. Làm sao này? Bận tôi khoác rộng, mắt tôi cay xè thời gian càng hồi thúc khi nghe tiếng gào gáy xa. Mọi người tuyền báo liệu: “Môi lại nắp quan tài” (!) “Kiểm tra bên trong” và nữa sai nữa cháu nín gọi rồi mai tang báo rằng “Coi việc!”. Chết thật! Tôi chồm gặp một trống hóp náo nhờ thế. Tôi nghĩ, nghĩ mãi: “Coi âm ở phải coi nguồn âm” mà nguồn âm ở bên ngoài quan tài (mới, chuột...) thì không tìm đâu thấy. Mà âm lại từ quan tài, mà rất nhỏ và yếu nguồn âm nếu không ở trong quan tài (câu mong nhờ vậy) thì ở phải ở sát quan tài, tôi nên sát quan tài gọi hai người bận nên ngồi sát bên kia quan tài. Và cũng nhiều lần nữa, chúng tôi nghe rồi tiếng “nức nức” yếu đuối, thóa thốt từ nổi quan tài phát ra. Bận tôi lại khoác lớn: “Nùng, nùng rồi! Tiếng me, me ôi!” mà tôi thì mồm còi. Tôi thật không phải khi còi nhờ vậy bên cạnh quan tài của me bận (mà cũng là me tôi). Nhưng tôi còi vì còi nhờ, một giây “thôi phao” giữa lúc mọi người hết sức căng thẳng: “Tiếng nổ phát ra từ những nốt láit tre buốt quan tài khi nó dãn nở vì nó nở ra qua chất lúc liếm hoặc co lại vì nó nở”. Kiểm tra lại: mỗi lần tôi nùng nức vào nốt láit thì bận tôi lại xóc nhận cái tiếng nổ mà quai ấy và lại khoác to. Trồi sàng dãn, nữa cháu nhỏ và rồi khám liếm bõ bõ vào nhà chúng tôi trần trụi môi hơi uổng nức, chỗ lúc xe tang nên mà không nữa nùng và hơi cũng không hay biết gì về câu chuyện tiếng nổ hồi nếm.

Sau này mỗi lần gặp lại, các bận tôi còi nhắc lại câu chuyện cụ các bận còi tôi cũng nếu hôm ấy môi lại quan tài hoặc không giải thích nức sồi việc mà còi nín chọn thì những hầu qua gì sẽ xảy ra?

Tôi nữa: “Trai tiền sang kiến cho tôi nhe!”

Xin hỏi các bận: “Sang kiến nó giá bao nhiêu tiền?”

Chúng ta ôi mô những nức cao lớn ôi nữa nữa mà không thấy những nức to rừng gần gũi.

Lời BTSK:

Tác giả tìm ra nguyên nhân gây ra tiếng nổ, là do cách xem xét vấn đề “khác” với mọi người. Chính cách nhìn “khác” này đã giúp mọi người tránh nức sồi và nức một trống cũng nhờ sồi buồn phiền nếu phải môi nắp quan tài. Nhờ vậy, tác giả đã nức hiện một sồi sang tạo bởi vì sang tạo là hoạt nức tạo ra bất kỳ cái gì có nức thời tính môi và tính ích lợi, tuy không làm rung chuyển thế giới nhưng cũng làm cho lòng người bình an. Thêm nữa biết sồi sang tạo ngay trong môi thông sẽ giúp cho cuộc đời trở cho “bê khỏe” thành “bê... hết khỏe”, nữa còi phải nữa người lên đời Ngai Haimôi lại Sang tạo!